

## РОЗДІЛ 1

### 1.

Багато хто запитував його, чи він, бува, не *той* Юрко Банзай. Ні, відповідав Юрко Банзай посміхаючись. Ми навіть не родичі, — відразу ж випереджував наступне запитання.

Банзай учився на п'ятому курсі біофаку. Як одного з найкращих студентів його скерували на практику в один коледж, відгалуження від універу, на викладання біології у старших класах. Відверто кажучи, доти, доки Банзаю не сказали, як називається те місто, він навіть не підозрював про його існування. *Мідні Буки*.

Дуже далеко розташоване, їхати дві з половиною години, та ще й потягом, який зупиняється біля кожного стовпа, наче пес спаніель.

Банзай переїхав у Мідні Буки в кінці серпня. Він винайняв однокімнатну квартиру в старезній триповерховій будівлі. Страшна, немов атомна війна, бабуся-баптистка змусила передплатити їхній баптистський вісник, а разом і місцеву газету «Патріот», де працював редактором її син. Газета не користувалася шаленою популярністю, проте хтось її та й купував. Часопис розповідав про найновіші рішення райради, міські новини. Не цурався й вічних тем: згвалтування, вбивства, випадки розтління малолітніх та інші перчені штучки, які так подобаються пенсіонерам.

Ось уже тиждень, як він працював у коледжі. Навчання почалося 28-го, що само по собі було поганим знаком. (Завжди як не

в людей, уже вкотре повторили собі під ніс учні.) Люди розумні рубали дрова і скуповували свічки перед тим, як ті різко подорожують із першими вимиканнями світла. Зима обіцяла бути холодною, темною та безнадійною. «Принаймні, — подумалося йому, — у Мідних Буках не вимикають воду, на відміну від Львова».

Щоденно, крім неділі, Банзай виходив з хати з великим гірським наплічником за спиною. Хоча у «єрмаку» лежали всього кілька книжок, пара загальних зошитів та канапка з двома яблуками, він ніколи не проміняв би його на звичайну сумку, а тим паче на кульок. Юрко Банзай вірив у щирість слів Карлоса Кастанеди, а дон Хуан, незабутній учитель Карлоса, радив носити все лише на плечах.

До речі, про яблука: Банзай прочитав, що піддослідні студенти, які з'їдали два яблука щоденно, почували себе набагато краще й інтелектуально вище за тих, котрі яблук не їли. Такі факти дуже пройняли Банзая, тому що він був якнайчуйнішою думки про свій інтелект і старанно плекав та зрощував його у сприятливому середовищі. Але загалом він був скромним хлопцем, і ніхто (за винятком хіба що однієї-двох осіб) не здогадувався про глибинний символізм акту поглинання паперівок.

## 2.

Його тато хотів, щоб син пішов по батькових слідах і став юристом. Син, тобто Юрко Банзай, цього аж ніяк не хотів і потайки вирішив ще у восьмому класі, що *набагато* краще бути сільським вчителем біології, ніж нотаріусом чи ще якоюсь потворою. Вступання на біофак стало першою *справжньою* тріщиною у їхніх і без того натягнутих стосунках. Усі подальші з'явилися в ході навчання, і тепер Банзай збирався приїжджати до тата й бабці лише за рештою речей. І не показуватись у Львові до Різдва. А ще краще — до Вербної неділі.

### 3.

За часи навчання на біологічному факультеті Банзай тричі потрапляв у реанімацію.

Першого разу це сталося навесні першого курсу. Він намагався синтезувати LSD-25 із певного виду спорині — пліснявого грибка. Коли грибок було проковтнуто, у нього почалося сильне запаморочення. Банзай найкращий кумпель — Сергій Мокоса, який усім представлявся як Дош, — знайшов безтямного Юрка у квартирі на кухні. Банзай мав диявольське щастя, що забув замкнути двері.

Іншого разу, на другому курсі, він вирощував у себе вдома священні мексиканські гриби роду Строфарія, які нібито містять психотропну речовину псилоцибін. Експеримент не вдався, тому що замість чарівних строфарій у Банзая проросли бліді поганки. Після того, як його відкачали вдруге, Банзай дуже довго подумки (і дуже часто — вголос) кляв недбалість усього відділу мікології, всіх педантів-аспірантів та всю кафедру з прибиральницями, разом узятими.

Третій раз мало не став для нього фатальним. Це було якраз після Дня міста Лева на четвертому курсі, коли від нього пішла його кохана Соломія. Він з'їв три прекрасні екземплярчики мухомора червоного, якого, знову ж таки, виростив у домашніх умовах із крадених на кафедрі мікології спор. Він узяв на віру слова подружжя Воссон, яке стверджувало, що мухомор є славнозвісною індуїстською сомою і що гриб може подарувати незабутні психоделічні пережиття. Але, на власне розчарування, окрім дивних великих барвистих плям, жодних інших галюциногенних переживань він не отримав. Коли різь у шлунку стала пекельно-нестерпною, він подзвонив у «швидку». Пік інтоксикації був, напевне, найпаскуднішим відчуттям у його житті. Голова нестримно крутилася, суглоби виломлювало диким боєм, шлунок палав токсичним вогнем, і все, що не було закріплено в його кишківнику, вихлюпувалось із

обидвох виходів. Ніхто з персоналу чи родичів (а їх було всього двоє — тато і бабця) так і не сказав йому, наскільки близько він зумів підійти до краю.

#### 4.

Його найкращий товариш Доц вивчав межі реальності за допомогою спиртних напоїв, проте це не заважало йому бути досить-таки успішним студентом. Разом із Банзаєм вони вчилися на біохімії й обидвоє схилили голови у пошані перед величчю циклу Кребса. Вони навіть планували видати кілька страшенно розумних і глибоких книжок на цю тему. Банзай подумки вже бачив, як він розкриває одну дуже вчену книжку й читає:

Видавництво «Наукова думка» готує до друку:

Банзай Ю., Мокоша С. «Ілюстрований путівник по циклу Кребса в алегоріях»

Банзай Ю., Мокоша С. «Цикл Кребса для "чайників"»

Мокоша С., Банзай Ю. «Цикл Кребса в прислів'ях і приказках» (видання друге, доповнене і перероблене)

Ще було б непогано написати стереографію (тобто наукову роботу, виконану двома людьми) на тему: «Слово на захист фекалотерапії». Нехай знають, що не сечею одною можна зцілитись.

#### 5.

Банзай стояв, спершись на підвіконня, навпроти кабінету директора. Він мав на меті з'ясувати, кого, де і скільки він буде вчити. Директор саме балакав по телефону. Судячи з підлабузницького тону, це була дружина. Юрко вирішив, що тактовніше зачекати за дверима.

На протилежному кінці підвіконня сиділа якась мала, не то десяти-, не то одинадцятикласниця, не красуня, та все ж доволі